

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1906.

Leto VII.

Nočno slovo.

Težek vdar polnočne ure
skozi črno noč doni;
v vasi lučce pogasnile,
lune, zvezd na nebu ni.

Težkih, žalostnih korakov
stopa skozi vas nekdo;
beda, skrb na licih mladih,
z dušo žalostno, temno . . .

Od premile rodne zemlje,
proč od dece in žené,
daleč, daleč v tuje kraje
služit siromakom gre.

V borni koči zadovoljno
v skromnosti bi rad živel,
da le kruhka za nedolžne
malčke vedno bi imel.

Ej, tam v daljni, tuji zemlji
delal zanje bo, trpel . . .
Srečo in blaginjo v hišo
dedov svojih spet privel.

Žalostno po mirni vasi
zvon doni iz temnih lin,
in očetu v srcu zbuja
prošlih časov se spomin.

Skozi vas korake speši —
proč od svojcev dragih, proč . . .
S piskom rezkim že železni
konj hiti sopihajoč . . .

En pogled še na vasico
in v pretekle bedne dni;
v svitu zore vas se sveti —
v možu upa žar gori . . .

F. Ločniškar.

